

ಲಹರಿ ಸಂವಾದ

ಸಂಪುಟ : ೧೮

ಸಂಚಿಕೆ : ೫

ಶಾಶ್ವತವಾದ ಶಕ ೧೯೩೯, ಶ್ರೀ ಹೇಮಲಂಚ ನಾಮ ಸಂವತ್ಸರ, ಅಷಾಢ-ಶ್ರಾವಣ

ಪುಟ ೧: ತಿಂಗಳ ಸುದ್ದಿ

ಪುಟ ೨: ಸಂಪಾದಕೀಯ, ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಅಂಗಳದಿಂದ, ಸುದ್ದಿ

ಪುಟ ೩: ಪ್ರಚಲಿತ

ಪುಟ ೪: ಸುದ್ದಿ

ಪರಿವೀಕ್ಷಣಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯ ಸಮಾಪ್ತಿ; ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿಕ್ಷೆ ಅಲ್ಲ

ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿರುವ ನೌಕರ ಪರಿವೀಕ್ಷಣಾವಧಿ (probationary period)ಯಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿದಾಯಕ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಕಾಯಂಗೊಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಸೇವೆಯ ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವಿಕೆಯೇ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯ ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವಿಕೆಯೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆ ಉದ್ಭವಿಸಿತು.

ಆರ್ಯಭಟ ರಿಸರ್ಚ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಜಿ ದರ್ಜೆಯ ಸಿವಿಲ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ದೇವೇಂದ್ರ ಜೋಷಿ ಪರಿವೀಕ್ಷಣೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಮೇಲಧಿಕಾರಿ ಅವರಿಗೊಂದು ಮೆಮೊ ಹೊರಡಿಸಿ ಅವರ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿನ ಕೆಲ ಲೋಪಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಣೆ ನೀಡಲು ಆದೇಶಿಸಿದರು. ಇದೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಮೆಮೊ ಹೊರಡಿಸಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ದುರ್ನಡತೆ (misconduct) ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಣೆ ಕೋರಲಾಯಿತು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತನಿಖೆಯನ್ನೂ ನಡೆಸಲಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರ ಪರಿವೀಕ್ಷಣೆಯ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂದಿತ್ತು. ಈ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುವ ಮೊದಲು ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಜೋಷಿಗೆ ಪತ್ರವೊಂದನ್ನು ನೀಡಿ ಪರಿವೀಕ್ಷಣಾ ಅವಧಿಯ ನಂತರ ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸದೆ ಇರಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಈ ಪತ್ರವು ಮುಂದಿನ ಕಾನೂನು ಸಮರಕ್ಕೆ ನಾಂದಿ ಆಯಿತು.

ತನ್ನ ಸೇವಾವಧಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸದೆ ಇರುವುದು ಶಿಕ್ಷೆಯ ರೂಪದ ಸೇವೆಯ ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವಿಕೆ ಎಂದು ಜೋಷಿ ಹೇಳಿದರೆ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು "ಅಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದು ಕೇವಲ ಜೋಷಿಯವರ ಸೇವೆ ತೃಪ್ತಿದಾಯಕ ಆಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಹೊರಡಿಸಿದ ಆಜ್ಞೆ" ಎಂದರು.

೧೮ನೇ ವರ್ಷದ ಪ್ರಕಟಣೆ

ತೀರ್ಪು ಬರೆಯುವಾಗ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ ರೂಪಿಸುವಂತಿಲ್ಲ

ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಎರಡನೆ ಅಪೀಲಿನಲ್ಲಿ ತೀರ್ಪು ಬರೆಯುವಾಗಲೇ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಪ್ರಮುಖ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ, ಅವುಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರಿಸಿ, ಅಪೀಲನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಬಹುದೇ? ಇದು ಕಾನೂನುಬದ್ಧವೇ?

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಉದಿಸಿದ್ದು ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದ ಅಪೀಲೊಂದರಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಗಿತ್ತು. ನಾನಾ ಲಕ್ಷಣ ತಪಕೀರ ಬಾಂಬೆ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆ ಎರಡನೆ ಅಪೀಲು ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅಪೀಲನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವ (admission) ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಕೆಲ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಶ್ನೆ (substantial question of law)ಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿತ್ತು. ನಂತರದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆದು ತೀರ್ಪು ಬರೆಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಅಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿವಾದಿ ವಿಜಯ್ ಅರ್ಜುನ್ ಭಗತ್‌ರ ವಿರುದ್ಧ ಉತ್ತರಿಸಿತು.

ಭಗತ್ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅಪೀಲು ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಎತ್ತಲ್ಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದು ಹೀಗೆ:

- ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಎರಡನೆ ಅಪೀಲು ಅಂಗೀಕರಿಸುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿದ ಪ್ರಮುಖ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಪೀಲಿನಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಬೇಕು.
- ಹೊಸ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಉತ್ತರಿಸಲು ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇದೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಪೀಲಿನ ಸುನಾವಣೆ (hearing)ಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು.

ಹಿಂದೂ ಅವಿಭಜಿತ ಕುಟುಂಬ ಬೇನಾಮಿಯಾಗಿ ಆಸ್ತಿ ಹೊಂದಬಹುದು

ಬೇನಾಮಿಯಾಗಿ ಖರೀದಿಸಿದ-ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಖರೀದಿಸಿದ್ದು-ಆಸ್ತಿ ಕ್ರಯದ ಮೊತ್ತ ನೀಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ದಕ್ಕದು ಎಂಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಯಮ ಹಿಂದೂ ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗದು ಎಂದಿದೆ, ಇತ್ತೀಚಿನ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀರ್ಮಾನ. ಹಿಂದೂ ಅವಿಭಜಿತ ಕುಟುಂಬ-ಅದೂ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ-ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಸದಸ್ಯರ ಪೈಕಿ ಯಾರಾದಾದರು ಒಬ್ಬರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿ ಖರೀದಿಸಲು ಕಾನೂನಿನ ತೊಡಕೇನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದಿದೆ ಈ ತೀರ್ಪು.

ಇದೆ ವೇಳೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೇನಾಮಿ ಖರೀದಿಯಂತೆ ಖರೀದಿ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಖರೀದಿದಾರನೆಂದು ಹೆಸರು ಬಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಸ್ತಿಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಲೀಕನಲ್ಲ - ಮಾಲೀಕತ್ವವೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬದ್ದೆ ಎಂದೂ ಈ ತೀರ್ಪು ಸಾರಿದೆ.

ಈ ಮೇಲಿನಂತೆ ಸಾರಿದ ತೀರ್ಪು ಬೇನಾಮಿ ವ್ಯವಹಾರಗಳು (ನಿಷೇಧ) ಕಾಯ್ದೆಯ ಕಲಂ ೪(೩)ನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಕಲಂ ೪(೩)ರಂತೆ ಆಸ್ತಿಯ ಬೇನಾಮಿ ಮಾಲೀಕ ಹಿಂದೂ ಅವಿಭಜಿತ ಕುಟುಂಬದ ಪಾಲುದಾರನಾಗಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಖರೀದಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಸಂದಾಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಕಾಯ್ದೆಯ ನಿಷೇಧ ಇಂತಹ ವ್ಯವಹಾರಣೆ (transactions)ಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸದು.

ಈ ತೀರ್ಪು ಬರಲು ಕಾರಣವಾದ ಸಂಗತಿಗಳಿವು:

ಧರ್ಮಪಾಲ್ ಧಲ್ ವಿಚಾರಣಾ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆ ದಾವಾ ಸಲ್ಲಿಸಿ ದಾವಾ ಅನುಸೂಚಿ ಸ್ವತ್ತಿನ ಸ್ವಾಧೀನ, ಅದರ ಬಗೆಗಿನ ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಲಾಭಗಳು (mesne profits) ಮತ್ತು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಶಾಶ್ವತ

ಚೆಕ್ ಅಮಾನ್ಯ ಪ್ರಕರಣ: ಪ್ರತಿರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಆಪಾದಿತನ ನಡವಳಿಕೆಯೂ ಮುಖ್ಯ.

ಚೆಕ್ ಅಮಾನ್ಯ ಪ್ರಕರಣದ ಪ್ರತಿರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಆಪಾದಿತನ ನಡವಳಿಕೆಯೂ ಮುಖ್ಯ ಎಂದಿದೆ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ. ಅಪೀಲಿನ ತೀರ್ಪಿಗಾಗಿ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಆಪಾದಿಸಿದ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆಪಾದಿತ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಿದ್ದರು. ತದನಂತರ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಿದರು ಎಂಬುದನ್ನೂ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಗಮನಿಸಿದೆ.

'ಅಮಾನ್ಯವಾದ ಚೆಕ್ ಅಲ್ಲದೆ ಒಟ್ಟು ಹತ್ತು ಖಾಸಿ ಚೆಕ್‌ಗಳನ್ನು ದೂರುದಾರರಿಗೆ ೧೯೯೫ರಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಬೇರೆ ಸಾಲದ ತೀರುವಳಿಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ' ಎಂದು ಪ್ರತಿರಕ್ಷಣೆ ಹೂಡಿದ್ದ ಆಪಾದಿತನ ನಿಲುವನ್ನು ಒಪ್ಪದ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಆಪಾದಿತ ಅವುಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಯೂ ಹಿಂದೆ ಪಡೆಯಲು ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೆ, ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದೆ.

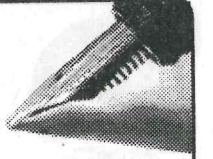
ಈ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಗಿತ್ತು. ದೂರುದಾರ ಎರಡು ದೂರು ದಾಖಲಿಸಿ ಆಪಾದಿತ ಕೊಟ್ಟ ರೂ.೩೭ ಲಕ್ಷದ ಒಂದು ಮತ್ತು ರೂ.೧೪ ಲಕ್ಷದ ಇನ್ನೊಂದು, ಹೀಗೆ ಎರಡು ಚೆಕ್‌ಗಳನ್ನು ಇತ್ತೀಚಿನ ಸಾಲದ ತೀರುವಳಿಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ ಈ ಚೆಕ್‌ಗಳು ಅಮಾನ್ಯವಾಗಿವೆ ಎಂದರು. ಈ ಚೆಕ್‌ಗಳು 'ಪಾವತಿ ತಡೆಹಿಡಿಯಿರಿ' (Stop Payment) ಆಜ್ಞೆ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಅಮಾನ್ಯಗೊಂಡಿದ್ದವು. ನಂತರ ನೋಟಸ್ ನೀಡಿ ದೂರು ದಾಖಲಿಸಲಾಗಿತ್ತು.

ಆಪಾದಿತ ಹಾಜರಾಗಿ ಹಲವು ಪ್ರತಿರಕ್ಷಣೆ ಹೂಡಿದರು. ಆ ಪೈಕಿ ಒಂದೆಂದರೆ, ಈಗ ಹೇಳಲಾದ ಸಾಲದ ತೀರುವಳಿಗಾಗಿ ಈ ಚೆಕ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಏಳು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಿನ ಬೇರೊಂದು ಸಾಲದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಖಾಸಿ ಚೆಕ್‌ಗಳಾಗಿದ್ದವು.

ವಿಚಾರಣಾ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟ್ ದೂರುದಾರರ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಶಿಕ್ಷೆ

ಕಾನೂನು ಮಾಡುವ ಜಾಳಿಗೆ ಭಾರತ ಬಲಯಾಗದಿರಲಿ

ಸಂಪಾದಕರೇ...

ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದು ಅವರವರ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಕಾಣುವ ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ರೂಪವಾಗಿ ಹೊಸ ಕಾಯ್ದೆ ಮಾಡುವುದೊಂದು ಜಾಳಿ. ಈ ಜಾಳಿಗೆ ಭಾರತ ಜನತೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಲಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಳೆದ ಸಂಗತಿ. ಬೇಕಿರಲಿ, ಬೇಡದಿರಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಇರಲಿ, ಬಡಲಿ ಬೇಕೆನಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಕಾಯ್ದೆ ಜಾರಿ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗಲು ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದು ಕೇವಲ ಒಂದು ಜಾಳಿಯಲ್ಲ, ಅದೊಂದು ಕಟ್ಟು ಜಾಳಿ. ನಮ್ಮ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜ ಈಗಾಗಲೇ ಇಂತಹ ಚಟಕ್ಕೆ ಬಲಯಾಗಿದೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ- ಇತ್ತೀಚಿನ ಕೆಲ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರ್ವೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವರದಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಉದ್ದಿಕ್ತ ಗುಂಪಿನಿಂದ ನಡೆಯುವ ಹತ್ಯೆ (Mob lynching)ಯ ಅಪರಾಧಗಳು ಹೊಸ ಕಾಯ್ದೆ ಮಾಡುವ ಜಾಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಜೀವ ತುಂಬಿವೆ. ಇಂತಹ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಕಾಯ್ದೆ ಬೇಕೆಂದು ಕೂಗು ಬಲವಾಗಿ ಕೇಳಬರುತ್ತಿದೆ. ಗುಂಪುಗೂಡಿ ಹಲ್ಲೆ ನಡೆಸಿ ಹತ್ಯೆ ಮಾಡುವುದು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇನಲ್ಲ. ಮೊದಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಘಟನೆಗಳು. ಸುದ್ದಿಗೆ ಸದಾ ಹಸಿದಿರುವ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಿಂದ ಗುಂಪಿನಿಂದಾಗುವ ಹತ್ಯೆಗೆ ಈಗೀಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಚಾರ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಹೀಗಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ. ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೆ ಗುಂಪುಗೂಡಿ ಹತ್ಯೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಕರಣಗಳೂ ಸಾಕಷ್ಟಿವೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ಹೊಸ ಕಾಯ್ದೆ ಮಾಡಲು ಸಕಾರಣವಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ದಂಡ ಸಂಹಿತೆಯು ಸಮಾನ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಗುಂಪುಗೂಡುವುದು, ಅಪರಾಧಿಕ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ವದಂತಿ ಹರಡುವುದು, ಹಲ್ಲೆ ಮಾಡುವುದು, ಸಾಯಿಸುವುದು ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಬೇಕಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಸ ಕಾಯ್ದೆ ರೂಪಿಸುವ ಅಗತ್ಯ ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ಕುಟುಂಬದ 'ಮರ್ಯಾದೆ'ಗಾಗಿ ಜಾತಿ ಬಿಟ್ಟು ಮದುವೆಯಾದವರನ್ನು ಹತ್ಯೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ವರದಿಯಾಗಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ಇಂತಹ 'ಹೊಸ ಕಾನೂನಿನ' ಕೂಗು ಎದ್ದಿತ್ತು. ಬಾಲಕಿಯರ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮತ್ತು ಹತ್ಯೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಬೇರೆಯದೆ ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಕಾನೂನು ಬರಲಿ ಎಂಬ ಬೇಡಿಕೆ ಈ ದಶಕದ ಮಧ್ಯ ಭಾಗದಲ್ಲೆ ಬಲವತ್ತರವಾಗಿ ಕೇಳಬಂದಿದ್ದು ನೆನಪಿರಬಹುದು.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಯಾವ ಅಪರಾಧಗಳೂ ಹೊಸವಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲ ಹಳೆಯವೆ. ಅವು ವರದಿ ಆಗುತ್ತಿರುವ ರೀತಿಯಿಂದ ಹೊಸ ಅಪರಾಧಗಳಂತೆ ಕಾಣಬಹುದಷ್ಟೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಅಪರಾಧಗಳಿಗಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಭಾರತೀಯ ದಂಡ ಸಂಹಿತೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿದೆ. ತನಿಖೆಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆ, ಅಭಿಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ಮತ್ತು ಸಂವೇದನಾಶೀಲ (sensitized) ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಿದ್ದರೆ ಇಂತಹ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಆಪಾದಿತರು ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ದೂರುದಾರರೆ ಎದುರು ಬೀಳುವ (turning hostile) ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಸಾಕ್ಷ್ಯದಿಂದ ಈ

ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ತಾರ್ಕಿಕ ಅಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯ ಇದೆ-ಅದೂ ಈಗಿರುವ ಕಾನೂನಿನ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ.

ಸ್ಕಾರ್ಟ್‌ಫೋನ್ ದರ ಅಗ್ಗವಾಗಿ ಅವು ಎಲ್ಲರ ಕೈಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುವಂತಾದ ನಂತರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲ ತಾಣಗಳ ಬಳಕೆದಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹಲವು ಪಟ್ಟು ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿದೆ. ಸುಳ್ಳು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹರಿ ಬಡುವವರೂ, ಬೇರೆಯವರ ಹರಿ ಬಿಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸದೆ ಹಂಚುವವರೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಬೆಳೆದಂತೆ ಫೋಟೋಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವೂ ಜನಗಳ ಕೈ ಬೆರಳ ತುದಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದೆ. ಯಾರನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳ ಕಳ್ಳರೆಂದು ಬಂಜಿಸುವುದು, ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ಸಾಗಿಸುವವರೆಂದು ಆಪಾದಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕೋಮಿನವರು ಇನ್ನೊಂದು ಕೋಮಿನ ದೇವರನ್ನೂ, ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಹೀಯಾಳಿಸಿದರು, ಅವಮಾನಿಸಿದರು ಎಂದು 'ಸಾಕ್ಷ್ಯ' ಸಹಿತ ಸುದ್ದಿ ಹರಿಬಡುವುದೂ, ಇದನ್ನು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಪಸರಿಸುವುದೂ ಬಹು ಸುಲಭ ಆಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಸುದ್ದಿ ಕ್ಷಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತ ಗುರಿ ತಲುಪಿ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತವೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅದಕ್ಷತೆ, ಲಂಚಗುಳಿತನವೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಾಗ ಘಟಿಸುವುದು ಗುಂಪಿನಿಂದ ಹತ್ಯೆ (Mob lynching)ನಂತಹ ದುರದೃಷ್ಟಕರ ಘಟನೆಗಳು.

ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ಮರುಕಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣ ಬೇರೆಲ್ಲೋ ಇದೆ - ಗುಂಪಿನಿಂದ ಹತ್ಯೆಗೆ ಬೇರೆ ಕಾಯ್ದೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಲ್ಲೆ ಅಲ್ಲ. ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸದೆ ಸುದ್ದಿ ಹರಡುವುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲಗಳು. ಆಗಬೇಕಿರುವುದೇನೆಂದರೆ ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಕಾಳ್ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಹರಡುವ ವದಂತಿಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಇಡುವುದು ಈಗ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಿರುವ ತುರ್ತು ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳು.

ಈ ಬಗೆಗಿನ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ದ್ವಂದ್ವ ನಿಲುವನ್ನೂ ನಾವು ಗಮನಿಸದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ - ಈ ನಿಲುವು ತೀರ್ಪಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೊಂದು ಸಮಾಧಾನದ ಸಂಗತಿ. ಈ ಬಗೆಗಿನ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಪ್ರಕರಣದ ವಿಚಾರಣೆಯ ವೇಳೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಹೊಸ ಕಾಯ್ದೆ ರೂಪಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ನ್ಯಾಯಪೀಠದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಆಗಿತ್ತು ಎಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ವರದಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಈ ಪ್ರಕರಣದ ತೀರ್ಮಾನ (ತೆಹಸೀನ್ ಪೂನಾವಾಲಾ ವಿರುದ್ಧ ಭಾರತ ಸರಕಾರ) ಇಂತಹ ನಿರ್ದೇಶನ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸಮಾಧಾನ ಸಂಗತಿ. ಬೇರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಕರಣದ ವೇಳೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಸರಕಾರವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಗಾವಲಿಡಲದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಪೀಠ "ಸರಕಾರವೇನು Surveillance State ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಹೊರಟದೆಯೇ?" ಎಂದು ಪೀಠ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದನ್ನೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವಂತಿಲ್ಲ.

ಕಲಂ.೨(೧)(ಡಿ), ಗ್ರಾಹಕ ಹಿತರಕ್ಷಣಾ ಕಾಯ್ದೆ -
ಗ್ರಾಹಕ ಯಾರು? -ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ
ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸಲು ಸರಕು ಕೊಂಡ
ಖರೀದಿದಾರ ಗ್ರಾಹಕನೆ?

ಡಿಜಿಟಲ್ ಫೋಟೋ ಕಲರ್ ಲ್ಯಾಬ್ ನಡೆಸಲು ಕೆಲ ನಿರುದ್ಯೋಗಿ ಯುವಕರು ಕೆಲ ಉಪಕರಣಕೊಂಡು ಸ್ವಯಂ ವ್ಯಾಪಾರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಉಪಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನಾ ದೋಷ ಕಂಡು ಬಂದು ಅವರ ವ್ಯಾಪಾರ ನಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾಯಿತು. ಅವರ ದೂರು-ಗ್ರಾಹಕ ವೇದಿಕೆಗೆ-ನಿಷ್ಫಲವಾಯಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅಪೀಲು ಸಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದರೆ ಈ ದೂರುದಾರರು ಗ್ರಾಹಕರೆ? ಇವರು ಗ್ರಾಹಕರೆಲ್ಲ ಎಂದರು ಎದುರುದಾರರು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಯುವಕರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಈ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳದೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಗ್ರಾಹಕರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ವಾದಿಸಿದರು. ಅವರು ಕೊಂಡಿದ್ದು ವಾಣಿಜ್ಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಂದರು.

ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಗಮನಿಸಿದಂತೆ 'ಗ್ರಾಹಕ' ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಕಾಯ್ದೆಯ ಕಲಂ ೨(೧)(ಡಿ)ಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಇದ್ದು ಅದರ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ತನ್ನ ಅನ್ನ ಗಳಿಸಲು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಖರೀದಿಸಿದರೆ ಅದು ವಾಣಿಜ್ಯದ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ನ್ಯಾಯಾಲಯ, ದೂರಿನ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಇದು ವಾಣಿಜ್ಯ ಉದ್ದೇಶ ಅಲ್ಲ ಮತ್ತು ಈ ದೂರುದಾರರು ಗ್ರಾಹಕರೆ ಎಂದಿತು.

ಅನಿವಾರ್ಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈ ಸಂಜಿಕೆ ಬರುವುದು ತಡವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಎರಡು-ಮೂರು ಸಂಜಿಕೆಗಳೂ ತಡವಾಗಬಹುದು. ಖಚಿತವಾಗಿ ಬಿಡದಿವೆ. ಸಹಕಾರವಿರಲಿ.

-ಸಂ.

ಚೆಕ್ ಅಮಾನ್ಯ ಪ್ರಕರಣ...

ವಿದಿಸಿದರು. ಅಪೀಲಿನಲ್ಲಿ ಆಪಾದಿತರಿಗೆ ಗುಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷೆ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಈ ವಿರುದ್ಧದ ಪುನರೀಕ್ಷಣೆಯ ಪಿಟಿಫನ್‌ನಲ್ಲಿ ಮದ್ರಾಸ್ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಅಖತ ಅಧಿನಿಯಮದ ಕಾಯ್ದೆಯಂತೆ ಪೂರ್ವಭಾವನೆ ಉಂಟಾಗುವ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಳ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಿಗೆ ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಎರಡೂ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿ ಆಪಾದಿತನನ್ನು ದೋಷಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿತು.

ಈಗ ಅಪೀಲು ಸಲ್ಲಿಸುವ ಪಾಳಿ ದೂರುದಾರರದಾಯಿತು-ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ.

ಈ ತೀರ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು 'ಒಂದು ಸಾರಿ ಚೆಕ್‌ಗೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿರುವುದನ್ನು ಆರೋಪಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಅಥವಾ ಸಾಬೀತಾದರೆ ಕಲಂ ೧೩೬ರಂತೆ ಈ ಚೆಕ್ ಕಾನೂನುಬದ್ಧ ಸಾಲದ ತೀರುವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಪೂರ್ವ ಭಾವನೆ ಉದಿಸುತ್ತದೆ' ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಈ ತೀರ್ಮಾನ ೨೦೦೧ರ ಕೆ.ಎನ್. ಜೀಸಾ, ೨೦೦೧ರ ರಂಗಪ್ಪ ಪ್ರಕರಣಗಳ ತೀರ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ೨೦೦೧ರ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಈ ಕಲಂ ೧೩೬ರ ಪೂರ್ವಭಾವನೆಯ ಇತಿ-ಮಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಬಂದ ತೀರ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಹಾಲಿ ತೀರ್ಮಾನ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಪೂರ್ವಭಾವನೆ ಅಲ್ಲದೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಗಮನಿಸಿದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ 'ಏಳು ವರ್ಷ ಹಳೆಯ ಸಾಲದ ತೀರುವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಚೆಕ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ-ಈಗಿನ ಸಾಲದ ತೀರುವಳಿಗೆ ಅಲ್ಲ' ಎಂಬ ಆಪಾದಿತನ ಪ್ರತಿರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಏಳು ವರ್ಷದ ಹಿಂದಿನ ಸಾಲದ ತೀರುವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನೆಂದೂ ಹಿಂದೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೆ, ಈ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಸಾಕ್ಷ್ಯವೆ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಅಚ್ಚರಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಆಪಾದಿತನನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸಿದೆ.

Execution of Arbitral Award-all Courts have jurisdiction

Execution for enforcement of arbitral award can be sought anywhere in the country where such decree can be executed and there is no requirement of obtaining transfer of decree from Court, which would have jurisdiction over arbitral proceedings, ruled the apex Court recently on the forum to execute award. Thus, the Court paved way to enforce award where assets belonging to award debtor are located.

A bench of the apex Court was examining the scope of Sections 32, 36 and 42 of the Arbitration and Conciliation Act of 1996 as also certain provisions of CPC relating to execution and executing Court. The Court was concerned with the question 'as to whether an award under the Arbitration and Conciliation Act, 1996 is required to be first filed in the Court having jurisdiction over the arbitration proceedings for

30th year of publication

SC recognizes exceptions to Res judicata

The rule of res judicata has three exceptions, recognized the apex Court recently. Explaining the rule, the Court said that all issues that arise directly and substantially in former suit or proceeding between same parties are res judicata in subsequent suit or proceedings between the same parties. Res judicata would include issues of fact, mixed questions of fact and law and issues of law.

To this general proposition there are three exceptions, noted the Court. Firstly, where issue of law decided between same parties in former suit or proceeding relates to jurisdiction of Court, erroneous decision in former suit or proceeding is not res judicata in subsequent suit or proceeding between same parties, even where issue raised in second suit or proceeding is directly or substantially same as that raised in former suit or proceeding.

Secondly, issue of law which arises between same parties in subsequent suit or proceeding is not res judicata if, by erroneous decision given on statutory prohibition in former suit or proceeding, statutory prohibition is not given effect to. This is despite the fact that matter in issue between parties may be same as that directly and substantially in issue in previous suit or proceeding.

Thirdly, it could be possible that the issue of law in previous suit and in the subsequent suit could be different. This is because, even with slight change in facts, laws applicable thereto changes. In such case issue of law in previous suit and in subsequent suit could be different which is an exception to the general rule.

Mob lynching : top Court suggests preventive remedial and punitive measures

Acting on a set of public interest litigations seeking directions to the Union of India and couple of states to take action against cow protection groups indulging in violence, the apex Court laid down a set of guidelines to prevent and remedy situations of lawlessness and mob acting against alleged culprits. The Court also laid down guidelines to punish such offences. The Court categorized its guidelines under three headings, Preventive measures, Remedial measures and Punitive measures. "When preventive measures face failure, crime takes place and then there have to be remedial and punitive measures", the Court thus explained its rationale behind laying down three kinds of measures to be taken by the state machinery.

Coming down heavily on the incidents of mob lynching and group violence of all kinds, the Court ruled that no individual or in his capacity as a member of any group has any right to take law into his hands to deal with any one treating the other person as guilty. "No

Under direction from SC law ministry to compile info on lawyers' strike

The apex Court recently directed the Ministry of Law and Justice to compile information on lawyers' strike and abstinence from work saying that the ministry may compile such information pending legislative measures to check strikes by lawyers. The apex Court further said that the Ministry may also include in its report loss caused by such abstinence from work and action proposed to mitigate loss. The Court hinted that once such report is compiled, the "matter can thereafter be considered in contempt or inherent jurisdiction of Supreme Court".

The Court was dealing with appeal of an accused whose bail application-pending appeal against life sentence-was rejected by the High Court of Madhya Pradesh. It was the case of the sentence serving convict that he has been behind bars for ten years during which period neither bail was granted to him nor was his appeal heard. While issuing notice to the respondents, the Court had declined to grant him bail but had confined the notice "to the question as to how the situation can be remedied ensuring that the appeal is

"Unless candidate demonstrates that key answers are patently wrong on face it, Courts cannot enter into academic field, weigh pros and cons of arguments given by both sides and then come to conclusion as to which answer is better or more correct. When there are conflicting views, then Court must bow down to opinion of experts. Judges are not and cannot be experts in all fields and, therefore, they must exercise great restraint and should not overstep their jurisdiction to upset opinion of experts"

SC advocating restraint while deciding on academic matters.

"Courts will take into account certain principles while exercising their discretion in sentencing, such as proportionality, deterrence and rehabilitation. In proportionality analysis, it is necessary to assess seriousness of offence in order to determine commensurate punishment for offender. Seriousness of offence depends, apart from other things, also upon its harmfulness. Principle governing imposition of punishment will depend upon facts and circumstances of each case. However, sentence should be appropriate, adequate, just, proportionate and commensurate with nature and gravity of crime and manner in which crime is committed, gravity of crime, motive of crime, nature of crime and all other attending circumstances have to be borne in mind while imposing sentence."

SC on sentencing policy

...info on lawyers' strike

heard within a reasonable time at the appellate forum".

The Court also considered shortcomings on the part of the judiciary in speedy disposal of appeals. It said there is a need for mechanism to evaluate and compile performance of judicial system as per observations in 245th Report of Law Commission so that there is non-mandatory time line for decision of cases and accountability consistent with right to speedy justice. Court held "Such mechanism may provide norms for performance measurement for all judges in hierarchy" including judges in the constitutional Courts. However, the Court put a rider saying the same has to be done without effecting the independence of judiciary. The Court called upon for in-house mechanism manned by experts to deal with erring judges.

Turning its attention to boycott calls given by Bar Associations and Bar Councils, the bench said that office bearers of such Associations or Council "....are liable to be restrained from appearing before any court for specified period or till they purge themselves of contempt to satisfaction of Chief Justice of concerned high Court based on appropriate undertaking/ conditions".

'Not all joint tenants are necessary parties in eviction proceeding': SC

When original tenant dies and legal heirs inherit tenancy, to whom should notice of eviction be issued and who all should be made parties to proceedings were the questions arose before the apex Court in a recent appeal.

When original tenant dies legal heirs inherit tenancy as joint tenants and occupation of one of the tenants is occupation of all joint tenants, noted the Court. Therefore, the Court came to the conclusion that it is not necessary for landlord to implead all legal heirs of deceased tenant, whether they are physically occupying property or not. "It is sufficient for landlord to implead either of those persons who are occupying property, as party", ruled the Court. Court further reasoned that there may be case where landlord is not aware of all legal heirs of deceased tenant and impleading only those heirs who are in occupation of property is sufficient for the purpose of filing eviction petition.

Granting Income Tax Registration quasi judicial order

A bench of the apex Court recently ruled that the order granting registration certificate under Sec. 12(A) of the Income Tax Act is quasi judicial in nature and in the absence of specific provision for its setting aside, it cannot be recalled by the Commissioner of Income Tax (CIT) resorting to Sec. 21 of the General Clauses Act.

A state government undertaking which was involved in public utility activity claiming that its activities were charitable in nature made application for registration as provided under Sec.12(A) of the Act. The application was filed with the CIT. The certificate was granted provisionally. Subsequently, it was cancelled after giving a notice.

The assessee made an application to the CIT seeking to recall the order of cancellation. It was dismissed. The Assessee appealed to the Income Tax Appellate Tribunal. The Tribunal set aside the order impugned holding that the CIT has no power to cancel the registration certificate.

The Revenue, felt aggrieved, appealed to the High Court. A single Judge bench of the Court allowed the appeal, set aside the order of the Tribunal and restored the order of the Commissioner. A division bench of the Court overruled the single judge holding that though the Income Tax Act has no provision to recall the order, the CIT has power under Sec. 21 of the General Clauses Act to do so.

When the matter came to the apex Court, four questions arose for its consideration, firstly, whether the Income Tax Act has any provision for cancellation of such orders? Secondly, what is the nature of the order passed by the CIT? Thirdly, is Sec. 21 of the General Clauses Act a source of power to the CIT to recall his order? Fourthly, what is the effect of the amendment made in Section 12AA introducing sub clause (3) therein by Finance (No.2) Act 2004 w.e.f. 01.10.2004 conferring express power on the CIT to cancel the registration certificate granted to the assessee under Sec. 12A of the Act? Answering the questions, the Court ruled,

- The CIT has no express power for of cancellation of the registration certificate once granted by him to the assessee under Sec. 12A. This position continued upto 1.10.2004.
- Since, the order was a quasi judicial one and since there was no express provision to recall, the CIT could not have cancelled certificate once granted.
- Sec. 21 of the General Clauses Act is not a source of power to CIT to recall his order. Since, the order granting registration certificate is not an 'order' in the category of orders covered by Sec. 21, it cannot be the source of power to CIT.
- The CIT got such power only after the amendment and had no such power prior to the amendment.

Thus answering, the Court allowed the appeal filed by the assessee.

Section: 389 (1), Code of Criminal Procedure, 1973 - stay of conviction - considerations

Examining the scope of the power of appellate Court to stay conviction in heinous offence, the Apex court stated that if a n order of conviction of murder accused is stayed it would cause a serious impact on public perception on intercity of judicial institution and would shake public confidence in judiciary. It further said, loss of public employment or prospectus of the convicted person is not a relevant consideration to stay the order of conviction. Only in rare and exceptional case of irreparable injury coupled with irretrievable consequences resulting in injustice, Court may grant an order of stay of conviction, opined a bench of the Supreme Court.

Around the Courts

Dissenting Judgments

... Continued

The view that commends itself is that dissents are important and necessary. "Dissenting opinions have encouraged the blossoming of legal concepts and solutions, without going so far as to cast a pall of dysfunctional dissonance over the courts." Intellectual integrity is more clearly seen in a dissent and not often when a judge temporizes or shelters behind a majority opinion. Dissents contribute to the development of the law through their prophetic potential. Dissents are also fundamental elements of judicial discourse serving to safeguard the integrity of the decision making process and judicial independence. Chief Justice Bora Laskin of Canada spoke of the 'precious right of dissent.' The presence of judicious dissents can portray the true complexity of legal reasoning more accurately while offering new possibilities for the law's evolution to judges, lawyers and the public.

That unanimous opinions appear to clothe judgments with greater authority and the law with greater stability, is a rather weak and unacceptable hypothesis. Development of the law is helped in a large measure by dissents which open a new thought process and reasoning and sometimes breathe new life into old ideas. The impetus for a dissent is and should be the judge's conviction that the majority is wrong and his understanding of the case is right. As has been so elegantly put judges should be individuals with decisively firm views and also thrillingly open minds. One of the functions of the courts, particularly the superior courts, is to discuss and enunciate general principles as pointers to law's future development. This is best achieved by delivery of more than one judgment. Lord Reid regarded as the greatest judge of the common law in the 20th century was wholly against single judgments in appellate courts. He emphasized that single judgments tended to be treated as a code while the function of the courts is to enunciate principles; multiple judgments help this cause better. It is a variety of judicial opinions that provides the wellspring of ideas from which the common law system draws its vitality and vigour. Such diversity symbolizes the independence of the judiciary - of judicial thought and outlook. It permits the light and shade of reasoning, even where a common conclusion is reached. It is said that a dissent is the most acute form of individual opinion. Separate and dissenting judgments reveal the democratic and pluralistic nature of the judicial process and also the facet of creativity therein.

Justice William Brennan noted that the dissent while demonstrating the flaws which the dissenter perceives in the majority's legal analysis and offering a corrective for the future, is used also to emphasize the limits of a majority decision that sweeps unnecessarily broadly; and that the 'most enduring dissents' are those in which the dissenters speak as 'Prophets with Honour'. Even more than their prophetic rôle, the great dissents give jurists an opportunity to debate and analyze the relative merits of the majority and minority approaches. Where novel constitutional law issues arise, dissenting opinions may help identify a number of points requiring further examination. Dissents are also an invitation for dialogue about the law's development. It is important for courts to speak to the future and to suggest that law can evolve internally, at least 'interstitially' as well as through legislative reforms.

Thus dissenting opinions have the potential to lay the foundations for future decisions, to be gradually fashioned by those interested in developing new approaches to existing law. This helps to generate a fruitful dialogue among courts, academics, legislatures and future generations of lawyers and even beyond. Dissents may also contribute to an international legal dialogue; courts seeking solutions to problems in areas

where they do not have sufficient jurisprudence and experience may look to and choose from any of the different approaches of the majority or minority views from other jurisdictions. Dissents also enhance judicial legitimacy by preserving and strengthening judicial independence, particularly individual judicial independence and personal integrity: the judge is answerable only to his individual conscience and is not obliged to join opinions with which he does not agree. This independence of spirit is fostered by institutional tradition and also draws inspiration from the legal culture of the common law. Judges with 'herd mentality' and 'supine' judges as Justice Hidayatullah called them are not good for the health and vibrancy of our system. It is true that dissenting judgments do not always contribute to the law significantly. They may become obsolete the moment they are delivered as they are of no precedential value. Sometimes, however, they retain their full force and eventually become fundamental legal principles. Dissents "ensure that the seeds of innovation are not crushed under the weight of the majority opinion, even before they are able to take root in the spirit of the law."

There can also be subtle dissents where a judge while agreeing with the majority adopts a different line of reasoning and also writes things which are not absolutely necessary to dispose of the case or are even irrelevant. Even when writing a majority judgment he makes provision as in a minority opinion for the 'brooding spirit of the law and the intelligence of a future day.' In doing so he speaks to the future and of a possible development. He travels the path less travelled. There are diverse audiences to whom judicial opinions are addressed; and such a judge is explaining his views to litigants,

Perspective

V. Sudhish Pai

vsudhishpai@gmail.com

lawyers and succeeding generations of judges. Justice Krishna Iyer who never dissented in the Supreme Court belongs to this class. It is heartening that these days in important Constitution Bench matters, even when the conclusion is unanimous we have multiple judgments.

Quite often dissenting views have been brave and creative and we salute the great dissenters. To recall what Justice Michael Kirby observed, individual judgment writing and dissenting judgment are the hallmarks of a system of justice which truly respects the independence of its judges and acknowledges the judges' only masters to be the law and conscience. Diversity of opinion (and of judgment writing style) is a great strength of the common law judicial tradition. It provides a never ending steam of ideas and of ways to communicate them which is what has built the formidable body of the common law today. Justice Brandeis used to say that no case is ever finally decided until it is rightly decided. The examples of the Holmes and Brandeis dissents and their ultimate acceptance should encourage dissenters to persevere. Their effort and example may in time help to restore or establish sounder views.

The theory of 'last seen together' is applicable only if there is not much time gap between deceased last seen in the company of accused and disappearance or death of deceased, ruled the apex Court recently. "...the time lag between the occurrence of the death and when the accused was last seen in the company of the deceased has to be reasonably close to permit an inference of guilt to be drawn", said the Court. It does not mean that when the time lag is large, the theory is not applicable at all, hinted the Court. On this question, the Court made the point further clear, by saying, "when the time lag is considerably large,.... it would be safer for the Court to look for corroboration". Thus, the Court concluded that when the time lag is short, Courts need not look for corroboration and when the time lag is large, corroboration is called for.

Execution of Arbitral Award... Mob lynching ...

 execution and then to obtain transfer of the decree or whether the award can be straightway filed and executed in the Court where the assets are located'. The Court also noted that there is 'divergence of legal opinion of different High Courts on the question'.

The question arose in the background of these facts, Sundaram Finance Limited financed Abdul Samad to buy a TATA Lorry. Abdul Samad bought the vehicle but committed default in repayment of loan. Sundaram Finance Ltd., initiated arbitration proceedings against the defaulting loanee in Tamil Nadu and was able to obtain an award in its favour. On coming to know that the lorry has been operating in the state of Madhya Pradesh, the financier filed execution petition in the jurisdictional Court of Morena, MP, treating the award as enforceable decree under Sec. 36 of the Act.

The Court did not agree to execute the award. It returned the execution petition to be filed in competent Court having jurisdiction saying that it is required to be filed first before the Court of competent jurisdiction in Tamil Nadu, obtain a transfer decree and only then could it be proceeded with in the Court of Morena. This view of the trial Court was based on a judgment of MP High Court which was opposed to the opinion expressed by the Karnataka High Court, as noted by the apex Court.

When the matter came to the apex Court, it examined the legal position with regard to two conflicting views namely: a) The transfer of decree should first be obtained before filing the execution petition before the Court where the assets are located and b) an award is to be enforced in accordance with the provisions of the said Code in the same manner as it were a decree of the Court as per Sec. 36 of the said Act does not imply that the award is a decree of a particular court as it is only a fiction. Thus, the award can be filed for execution before the Court where the assets of the judgment debtor are located.

While Madhya Pradesh and Himachal Pradesh High Courts have subscribed to the first view, the High Courts of Karnataka, Delhi, Kerala, Madras, Allahabad and Punjab and Haryana took the second stand. This resulted in is 'divergence of legal opinion of different High Courts on the question' noticed the apex Court.

The top Court examined the definition of 'Court' in Sec. 37 of the Code of Civil Procedure, Sec. 38 of the Code which deals with the Courts which may execute decrees. It also examined Sec. 39 which provides for transfer of decrees, Sec. 46 which provides for 'precepts' which could be executed by transferee Court and Order XXI which deals with executions. The Court also looked at the definition of the term 'Court' in Sec. 2(e) of the Arbitration and Conciliation Act, Sec. 36 which provides for enforcement of award and Sec. 42 which fixes jurisdiction.

Having examined the provisions of law and the line of reasoning of different High Courts, the apex Court ruled that there is no 'jurisdictional Court' for enforcement of arbitral award. It further said that execution petition to execute award can be filed anywhere in the Country where decree could be executed. "...the enforcement of an award through its execution can be filed anywhere in the country where such decree can be executed and there is no requirement for obtaining a transfer of the decree from the Court, which would have jurisdiction over the arbitral proceedings" ruled the Court 'unhesitatingly'.

individual in his own capacity or as part of group, which assumes character of mob, can take law into his/ their hands and deal with person treating him as guilty of any offence.

The Court stressed the need for the States to protect fundamental rights of citizen saying that states have a positive obligation to protect fundamental rights and freedom of all individuals irrespective of race, caste, class or religion. Having made this clear, the Court declined to classify crimes on the basis of religion of perpetrator of crime or victim of crime. The Court made clear, "crime knows no religion and neither perpetrator nor victim can be viewed through lens of race, caste, class or religion".

Under the heading preventive measures, the Court suggested to forthwith identify the districts, sub divisions and/or villages where lynching has taken place in recent past. The Court wanted the States to appoint a nodal officer not below the rank of police superintendent to be assisted by an officer in the rank of Deputy Superintendent of Police who shall ensure that the officers in charge of the police stations of the identified play shall be extra cautious if any instance of mob violence within their jurisdiction comes to their notice. It stressed the need for police officers taking preventive measures under Sec. 129 of Cr.P.C to direct the mob to disperse if in the opinion of the officer, the mob has tendency to cause violence or wreak havoc of lynching in disguise of vigilantism or otherwise. The Court also stressed the need for sensitizing the law enforcing machinery across the states by involving all stake holders to identify measures to prevent mob violence and lynching. The Court called to "...implement constitutional goal of social justice and Rule of Law".

By way of remedial measures, the Court laid down certain guidelines to remedy the situation that takes place despite preventive measures taken by State Police. The first measure suggested by the Court was to forthwith causing registration of FIR without delay. "...jurisdictional police shall immediately cause to lodge FIR, without any undue delay, under relevant provisions of Penal Code and/or other previous of law", noted the Court. The verdict laid down that if crime takes place despite preventive measures, then the nodal officer shall personally supervise investigation of such crimes. Further the nodal officer shall ensure that charge sheet is filed within statutory period from the date of registration of FIR or from the date of arrest of accused, as the case may be. The Court further directed that the victim of such crime shall be suitably compensated bring them in the compensation scheme framed under Sec. 357A of the Code of Criminal Procedure. More importantly, the Court laid down that the cases of mob violence and mob lynching shall be tried by designated Courts/ Fast Track Courts earmarked for that purpose in each district. The Court directed for completion of trial within six months of taking cognizance of offence.

Turning its attention to punitive measures, the Court directed that erring police officers and those manning district administration shall be held guilty of negligence and misconduct treating the same as deliberate negligence and/or misconduct for which appropriate action must be taken against the erring official. In terms of the ruling of the Court in *Armugam Servai* case of 2011, the Court directed the States to take disciplinary action against concerned officials if it is found that such official/s did not prevent incident, despite having prior knowledge of it, or where incident has already occurred, such official/s did not promptly apprehend and institute criminal proceedings against culprits.

Concluding the judgment the Court opined that such kind of violent incidents can not be allowed to become "the new normal".

**For Lahari Legal Service & Subscription
contact:**

K. Suryanarayan Rao - 9845529448

Anu Chengappa - 9980047780

C.M Kemepegowda - 9844180988

ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಅಧಿನಿಯಮಕ್ಕೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ

ಪರಿಚಯ

ಐದು ದಶಕಗಳಿಗಿಂತ ಹಳೆಯ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಅಧಿನಿಯಮ (Specific Relief Act) ಇದೆ ಆಗಸ್ತ್ಯನಿಂದ ಜಾರಿ ಬರುವಂತೆ ಕೆಲ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದೆ.

೧೮೭೭ರಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದು ೧೯೩೬ರಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಬದಲಾವಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆಯದೆ ಕಾಯ್ದೆಯಾದ ಈ ಅಧಿನಿಯಮ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಎನಿಸುವಷ್ಟು ವಿವೇಚನಾಧಿಕಾರ (discretionary power) ನೀಡಿತು. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಬಂಧಕಾಜ್ಞೆ ನೀಡಬೇಕೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳು ತಮ್ಮ ವಿವೇಚನಾಧಿಕಾರ ಬಳಸಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞಾಪಿಸದೆ ಪರಿಹಾರ ಧನಕ್ಕೆ ಡಿಕ್ರಿ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆ ಭಾಗದವರೆಗೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರಗಳಾದ ಸ್ಥಿರಾಸ್ತಿಯ ವಸೂಲಿಗಾಗಿ ದಾವಾ, ಕರಾರಿನಂತೆ ನಡೆಯಲು ದಾವಾ ಮತ್ತು ನಿರ್ಬಂಧಕಾಜ್ಞೆಗಳಿಗಾಗಿ ದಾವಾ ಹೂಡಲು ಬೇರೆಯದೆ ಕಾಯ್ದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದೂ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳು ತಮ್ಮ ಅಂತರ್ನಿಹಿತ ಅಧಿಕಾರ ಬಳಸಿ ಇಂತಹ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಆದೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಇದನ್ನು ೧೯೨೮ರಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೆ ತನ್ನ ಆರ್ಟಿಕಲ್ ಎಚ್.ಮಾಮಾ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಜುಡಿಶಿಯಲ್ ಕಮಿಟಿ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿತ್ತು. ೧೮೭೭ರ ವೇಳೆಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾಯ್ದೆಯೊಂದು ಇರಲಿ ಎಂದು ಬಯಸಿದ ಸರಕಾರ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಅಧಿನಿಯಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿತ್ತು.

೧೯೩೬ರಿಂದ ಈ ಕಾಯ್ದೆ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ನಂತರ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಿವೆ. ನಮ್ಮದೀಗ ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ. ಭಾರತಕ್ಕೆ ವಿದೇಶಿ ನೇರ ಬಂಡವಾಳ ಹರಿದು ಬರುತ್ತಿದೆ, ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ-ಸರಕಾರಿ ಸಹಭಾಗಿತ್ವದ ಯೋಜನೆಗಳು ಜಾರಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಸ್ಥಿರ-ಆಸ್ತಿಯ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಅಮೂಲಾಗ್ರ ಬದಲಾವಣೆ ಬಯಸಿವೆ. ಕರಾರನ್ನು ಒಂದು ಪಕ್ಷದವರು ಮುರಿದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಧನಕ್ಕಿಂತ ಆ ಕರಾರನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕರಾರನ್ನು-ಒಂದು ಪಕ್ಷದವರು ಮುರಿದರೂ-ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಪ್ಪಿದಂತೆ ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಕ್ರಮವಾಗಿದೆ. ಇದು ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ತುಸು ಹೆಚ್ಚು ಎನಿಸುವಷ್ಟು ಇದ್ದ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ವಿವೇಚನಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸುವುದು, ಈ ಎರಡು ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಾಲಿ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಜಾರಿ

ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಅಧಿನಿಯಮ(ತಿದ್ದುಪಡಿ) ಜಲ್, ೨೦೧೭ನ್ನು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ೨೨.೧೨.೨೦೧೭ರಂದು ಮಂಡಿಸಲಾಯಿತು. ಇದು ಈಗ ಎರಡೂ ಸದನಗಳ ಅಂಗೀಕಾರ ಪಡೆದಿದೆ. ನಂತರ ೦೧.೦೮.೨೦೧೮ರಂದು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯು ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ಮುದ್ರೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದಿದೆ.

ತಿದ್ದುಪಡಿ ೧

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಅಧಿನಿಯಮದ ಕಲಂ ೧೪ಕ್ಕೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಕಂಡಿರುವುದರಲ್ಲದೆ ಈ ಕಲಮಿಗೆ ಕಲಂ ೧೪ಎ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿದೆ. ಮೊದಲದ್ದಂತೆ (ಕಲಂ[೧]) ಪರಿಹಾರ ಧನವೆ ಸೂಕ್ತ ಪರಿಹಾರವಾಗಿದ್ದರೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞಾಪಿಸುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಕಲಂ(೧)ನ್ನು ಕಾನೂನು ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಕಲಂ ೧೪(ಬಿ)ಯು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ 'ಕರಾರಿನ ಜಾರಿಯನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಸತತವಾಗಿ ನಿಗಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದರೆ ಆಗ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಯಾವ ಕರಾರುಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲಾಗದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಇದ್ದ ಕಲಂ ೧೪ನ್ನು ತಿದ್ದುಪಡಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿ ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ತನ್ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕರಾರುಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಅನುವು ಮಾಡಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಸೇರ್ಪಡೆ: ಕಲಂ ೧೪ಎ

ಕಲಂ ೧೪ಕ್ಕೆ ಹಿರಿಯಕ್ಷರ 'ಎ' ಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ ಹೊಸ ಕಲಂ ಈ ಕಾಯ್ದೆಗೆ ಸೇರ್ಪಡೆಗೊಂಡಿದೆ.

ದಾವಾದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು-ಎಂದರೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಈ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ತಾನೆ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲದಾಗ-ಒಬ್ಬಬ್ಬ ತಜ್ಞರನ್ನು ಈ ಕರ್ತವ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ನೇಮಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇದು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ದಿವಾಣಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯಾ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅನುಬಂಧಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೇನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತಿದ್ದುಪಡಿ ೨

ಅಧಿನಿಯಮದ ಕಲಂ ೧೭(ಎ)(ಸಿ) ತಿದ್ದುಪಡಿ ಕಂಡಿದೆ. ಮೊದಲದ್ದಂತೆ, ವಾದಿ ತನ್ನ

ಭಾಗದ ಕರಾರಿನ ಷರತ್ತುಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲು 'ತಯಾರಿದ್ದೇನೆ' ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ವಾದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ನಂತರ ಸಾಬೀತು ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ತಿದ್ದುಪಡಿಯ ನಂತರ ವಾದಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದೇನಿಲ್ಲ. ಹೇಳದೆ ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತು, ಪ್ಲೀಡಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಳದಿರುವುದನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿ ವಿರುದ್ಧ (ಅಥವಾ ಅಪವಾದ ಎನ್ನಿ)ವಾಗಿದೆ. ಈ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಇದಲ್ಲದೆ ಕರಾರನ್ನು ಒಂದು ಪಾರ್ಷ್ವ ಮುರಿದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಪಾರ್ಷ್ವ ಬರ್ಚು, ನಷ್ಟ ಭರ್ತಿಯ ಪರ್ಯಾಯ ಪರಿಹಾರ ಪಡೆದಿದ್ದರೆ ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯಿಸುವಂತಿಲ್ಲ.

ತಿದ್ದುಪಡಿ ೩

ಕಲಂ ೧೯ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಕಂಡಿದೆ. ಈ ಕಲಂ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದು ಯಾರ ವಿರುದ್ಧ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಕೋರಬಹುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ. ೧೯(ಸಿ)ಗೆ (ಸಿಎ) ಸೇರಿಸಿ ಪ್ರತಿವಾದಿ ಪರಿಮಿತ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯ ಫರ್ಮ್ ಅಂತಹ ಇನ್ನೊಂದು ಫರ್ಮ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದರೆ ಹೊಸ ಫರ್ಮ್ ಸಹ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆದಾರ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತಿದ್ದುಪಡಿ ೪

ಕಲಂ ೨೦ರ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮೊದಲದ್ದ ಕಲಂ ೨೦ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿವೇಚನಾಧಿಕಾರ ನೀಡುತ್ತ-ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞಾಪಿಸಲು. ಈಗ ಈ ವಿವೇಚನಾಧಿಕಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಅದರ ಬದಲು ವಾದಿ ಯಾವಾಗ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಕೇಳಲಾಗದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕಲಮು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆ ಕರಾರಿನ ಭಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ಬರ್ಚು, ನಷ್ಟ ಭರ್ತಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯ ಪರಿಹಾರ ಕೇಳಿ ಪಡೆದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರ ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಪರ್ಯಾಯ ಪರಿಹಾರ ಕೇಳಲು ನೋಟಸ್ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕಲಂ ೨೦ಕ್ಕೆ ಕಲಂ ೨೦ಎ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿದೆ. ಅದರಂತೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಿರ್ಬಂಧಕಾಜ್ಞೆ ಕೊಡುವಂತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದ್ದು ಈ ಬಗ್ಗೆ no injunction shall be grantedಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಯಾವುವು? ಕಾಯ್ದೆಯ ಅನುಸೂಚಿ ಐದು ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳ ಅಡಿ ಇಂತಹ ಒಟ್ಟು ೩೨ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದರರ್ಥ ಸ್ಪಷ್ಟ, ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಲಾದ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯದ ಯೋಜನೆ ಜಾರಿಯಲ್ಲದ್ದಾಗ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ನಿರ್ಬಂಧಕಾಜ್ಞೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಂತೆ ಇಲ್ಲ.

ಕಲಂ ೨೦ಕ್ಕೆ ೨೦ಬಿ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾಯ್ದೆಯಡಿಯ ದಾವಾಗಳಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳೆಂದು ಹೆಸರಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕಲಂ ೨೦ಕ್ಕೆ ೨೦ಸಿ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ದಾವಾಗಳ ತುರ್ತಿನ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಅನುವು ಮಾಡಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಕಾಲಾವಧಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿವಾದಿಗೆ ಸಮನ್ಸ್ ಜಾರಿ ಆದಂದಿನಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯಗೊಳಿಸುವುದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಹನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಕಾರಣಕೊಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಆರು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ತಿದ್ದುಪಡಿ ೫

ಕಲಂ ೨೧(೧) ತಿದ್ದುಪಡಿ ಕಂಡಿದೆ. ಮೊದಲದ್ದಂತೆ ಕರಾರು ಮುರಿದಾಗ ಬಾಧಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರದೊಂದಿಗೆ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ನಷ್ಟ ಭರ್ತಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನೂ ಕೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಪರ್ಯಾಯ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಪರಿಹಾರ ಧನವನ್ನು ಕೇಳುವುದನ್ನು ಕಲಂ ೨೧ ರಿಂದ ಕೈ ಬಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಪರ್ಯಾಯ ಪರಿಹಾರ ಕೇಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಕಲಂ ೨೦ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಇರುವುದರಿಂದ-ಈ ಲೇಖಕನಿಗೆ ಅರ್ಥ ಆದಂತೆ-ಪರ್ಯಾಯ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಈ ಕಾಯ್ದೆಯಂತೆ ಕೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾನೂನಿನಂತೆ ಕೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

ತಿದ್ದುಪಡಿ ೬

ಕಲಂ ೨೫ ಸಣ್ಣ ಬದಲಾವಣೆಯೊಂದನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. ಹಳೆಯ ಕಲಂ ೨೫ರಲ್ಲಿ ಆರ್ಜಿಟ್ರೆಶನ್ ಕಾಯ್ದೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಇತ್ತು. ಇದು ೧೯೪೦ರ ಕಾಯ್ದೆ. ಅದೀಗ ರದ್ದಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈಗ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿತವಾಗಿರುವುದು ೧೯೬೭ರ ಆರ್ಜಿಟ್ರೆಶನ್ ಮತ್ತು ಕನ್ಸಿಲಿಯೇಶನ್ ಕಾಯ್ದೆ.

ತಿದ್ದುಪಡಿ ೭

ಕಾಯ್ದೆಯ ಕಲಂ ೪೧ಕ್ಕೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಯ ಮೂಲಕ ೪೧(ಎಚ್.ಎ.)ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಲಂ ೪೧ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಯಾವಾಗ ನಿರ್ಬಂಧಕಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ. ಕಲಂ ೪೧(ಎಚ್.ಎ)ರಂತೆ ಕೆಲ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಯೋಜನೆಗೆ ನಿರ್ಬಂಧಕಾಜ್ಞೆ ವಿಧಿಸುವಂತಿಲ್ಲ.

ಪರಿವೀಕ್ಷಣಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯ ಸಮಾಪ್ತಿ...

ಸೇವೆಯ ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವಿಕೆ ಶಿಕ್ಷೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಎಂದಾದರೆ ಆ ಮೊದಲು ಇಲಾಖಾ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆದು ಉದ್ಯೋಗಿ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥ ಎಂದು ಕಂಡುಬಂದಿರಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿದ ಕ್ರಮ ರದ್ದಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು ಎಂಬ ಹವಣಿಕೆ ಜೋಷಿಯವರದು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕ್ರಮ ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡು "ಇದೇನೂ ತಪ್ಪಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಅಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅವರ ಸೇವೆ ತೃಪ್ತಿದಾಯಕ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸದೆ ಇರಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇವೆ", ಎಂದರು.

ಈ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉತ್ತರಾಖಂಡದ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆಯೂ ಉದ್ಭವಿಸಿತು - ಜೋಷಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ರಿಟ್ ಅರ್ಜಿಯಲ್ಲಿ, ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಜೋಷಿಯವರ ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ದೋಷವನ್ನು ಕಂಡು ಪತ್ರವನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿತು.

ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅಪೀಲು ತಂದರು. ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಕ್ರಮ-ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಇರಲಿ-ತಪ್ಪೆಂದರು.

ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಜೋಷಿಯವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿದ ಪತ್ರವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ 'ಉದ್ಯೋಗಿಯ ಕೆಲಸ ತೃಪ್ತಿದಾಯಕ ಆಗಿಲ್ಲ' ಎಂಬುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಾರಣವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಬಿಡಿಯಾಗಿ ನೋಡಬಾರದು. ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕು ಎಂದರು ಜೋಷಿಯವರ ವಕೀಲರು. ಈ ಹಿಂದೆ ಜೋಷಿಯವರ ಕೆಲ ಲೋಪಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಣೆ ಕೋರಲಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತನಿಖೆ ಆಗಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡುವ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ಈ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಜೋಷಿ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಆಗದೆ ಇದ್ದರೂ ಅವರನ್ನು ಬಲ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದರು ಈ ವಕೀಲರು. ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಈ ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಪತ್ರದ ಮುಖೇನ ಸೇವೆ ಕೊನೆಗೊಂಡಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಗತಿಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟ ಇರುವಾಗ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಇದ್ದ ಘಟನಾವಳಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟನ ಅಪೀಲನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸಿ ಜೋಷಿಯವರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯಗೊಳಿಸಿದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ತೀರ್ಮಾನ ಬರೆಯುವಾಗ...

- ಹಾಲಿ ಅಪೀಲಿನಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಮಾಡಿದಂತೆ ತೀರ್ಮಾನ ಬರೆಯುವಾಗ ಹೊಸ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪಕ್ಷಗಾರರಿಗೆ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯದೆ ಅನ್ಯಾಯ ಆಗುತ್ತದೆ.
- ನಂತರದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ದಿವಾಣಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯಾ ಸಂಹಿತೆಯ ಕಲಂ ೧೦೦ (೫)ರಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಇದೆ.
- ಇಂತಹ ಅವಕಾಶ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿದ ಮೂರು ಶರತ್ತುಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು : ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅಪೀಲಿನಲ್ಲಿ ಉದಿಸಿದವು ಆಗಿರಬೇಕು.

ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಏಕೆ ರೂಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಕಾರಣ ಕೊಡಬೇಕು, ಮತ್ತು

ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಅಪೀಲಿನ ಸುನಾವಣೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಪಕ್ಷಗಾರರಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು.

ವಕೀಲರು ಅಥವಾ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಯಾವುದೇ ಸುದ್ದಿಯ ಮೂಲ ಎಂದರೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ತೀರ್ಮಾನ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ರೂ. ೫೦೦/- ಪಾವತಿಸಬೇಕು. ಈ ಮಾಹಿತಿ ಮತ್ತು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಜಂದಾಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ: ಕೆ.ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣರಾವ್ ಲೆಫ್ಟಿನೆಂಟ್ ಕಮಿಷನ್/ ಸಿ.ಎಂ. ಕೆಂಪೇಗೌಡ ಲೆಫ್ಟಿನೆಂಟ್ ಕಮಿಷನ್/ ಅನು ಜೆಂಟಲ್ ೯೯೮೦೦೪೭೭೮೦, ವೇದಿಕೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದನ್ನು ಕೋರಿದವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಷ್ಟೆ. ಹೆಚ್ಚಿನದೇನಿಲ್ಲ.

ಇವರಿಗೆ,

ತೆರೆದ ಅಂಚೆ

.....
.....
.....

ಹಿಂದೂ ಅವಿಭಜಿತ ಕುಟುಂಬ...

ನಿರ್ಬಂಧಕಾಜ್ಞೆ ಕೇಳಿದರು. ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳಾಗಿ ಅವರ ಸಹೋದರ ಸಹೋದರಿಯರೇ ಇದ್ದರು. 'ದಾವಾಸ್ತಿ ನನ್ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿದೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಇದು ನನ್ನದು', ಎಂದರು ವಾದಿ. ಅಲ್ಲಿ ವಾಸವಿರುವ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳಿಂದ ಸ್ವಾಧೀನವನ್ನು ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೋರಿದರು ಅವರು.

ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳು ಹಾಜರಾಗಿ ಪ್ರತಿವಾದ ಪತ್ರ ಸಲ್ಲಿಸಿ ವಾದಪತ್ರದ ಕೆಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿದರು, ಕೆಲವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಅವರಂತೆ ದಾವಾಸ್ತಿ ಕೇವಲ ವಾದಿಯದಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಶಾಶ್ವತ ಬಾಡಿಗೆ ಕರಾರಿನಂತೆ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದು ವಾದಿಯ ಹೆಸರಿಗೆ ಅಲ್ಲ, ವಾದಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಯರ ತಂದೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಶಾಶ್ವತ ಬಾಡಿಗೆ ಕರಾರಿನಂತೆ ಈ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಮಗಳ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆಸಿದ್ದರು, ಈ ಮಗಳಿಗೆ ಲಗ್ನವಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೆಸರನ್ನು ಮಗಳಿಂದ ವಾದಿ ಹೆಸರಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳಂತೆ ವಾದಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಲೀಕನೆ ಅಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಆಸ್ತಿಯ ಸ್ವಾಧೀನ ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಮುಂದುವರಿದ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳು ದಾವಾ ವಜಾ ಮಾಡಲು ಕೋರಿದರು.

ವಿಚಾರಣಾ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಮುಂದೆ ಪ್ರಕರಣದ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆದು ದಾವಾ ಡಿಕ್ರಿ ಆಯಿತು. ಅಪೀಲಿನಲ್ಲಿ ದಿಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಈ ಡಿಕ್ರಿ ಸರಿ ಎಂದಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳು ಅಪೀಲು ಬಂದರು. ಅಪೀಲಿನಲ್ಲಿ ಅಪೀಲುದಾರರ ಪರ ವಕೀಲರು 'ಈ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಈ ಕುಟುಂಬ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ೧೯೩೭ರಲ್ಲಿ ಪಡೆದಾಗ ಧರ್ಮಪಾಲ್ ಇನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ಪಡೆದಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ' ಎಂದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದು ವಾದಿಯ ಆಸ್ತಿ ಅಲ್ಲವೆ ಅಲ್ಲ ಎಂದರು.

ಅಪೀಲ್ ಎದುರುದಾರ ವಕೀಲರು ಡಿಕ್ರಿಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆಸ್ತಿ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾದಿಯ ಹೆಸರಿರುವುದರಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆಸ್ತಿಯು ವಾದಿಯದು ಎಂದರು.

ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ದಾವಾ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ಪಾರ್ಷ್ವದ ತಂದೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಲಾಲ್ ಧಲ್ ಈ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಸರಕಾರದಿಂದ ಶಾಶ್ವತ ಬಾಡಿಗೆ ಕರಾರಿನಂತೆ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಮೊದಲು ಅವರು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಮಗಳಾದ ಸ್ನೇಹಲತಾ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆಸಿದ್ದರು. ಈ ಮಗಳ ಲಗ್ನದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರನ್ನು ಮಗ, ಧರ್ಮಪಾಲ್ ಹೆಸರಿಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇಡಿ ಕುಟುಂಬ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿತ್ತು. ಈ ಮನೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ನೇಹಲತಾಳಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಧರ್ಮಪಾಲ್‌ಗಾಗಲಿ ಸೇರಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸುವ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದರೆ ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬ ಬೇನಾಮಿಯಾಗಿ ಆಸ್ತಿಯ ಮಾಲೀಕನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಹಕ್ಕನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಬಹುದೇ? ಅಥವಾ ವಾದಿಯ ಹೆಸರು ಕರಾರಿನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ವಾದಿಯ ಆಸ್ತಿಯ ಮಾಲೀಕನೋ?

ಉತ್ತರಕ್ಕಾಗಿ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಬೇನಾಮಿ ವ್ಯವಹಾರಗಳ (ನಿಷೇಧ) ಕಾಯ್ದೆಯಂತೆ ನೋಡಿತು. ಈ ಕಾಯ್ದೆಯ ಕಲಂ ೨(೧) ಪ್ರಕಾರ ಬೇನಾಮಿ ವ್ಯವಹಾರವೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿ ಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಹಾರವೆ. ಕಲಂ ೪ ಇಂತಹ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಂದ ವಸೂಲಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಆಸ್ತಿಯ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾರ ಹೆಸರು ಇರುತ್ತದೋ ಅವರೇ ಅದರ ಮಾಲೀಕರು. ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡುಕೊಟ್ಟವ ಕೊಡಂಗಿಯೇ! ಕಲಂ ೪(೩)(೧) ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೊಂದು ವಿನಾಯಿತಿ. ಹಿಂದೂ ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬವು ತನ್ನ ಸದಸ್ಯರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಖರೀದಿಸಿದ ಆಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಈ ನಿಯಮ ಅನ್ವಯಿಸದು. ೨೦೧೩ರ ವತ್ಸಲಾ ಮನಿಕವಾಸಗಂ ಪ್ರಕರಣ ನೇರವಾಗಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ತೀರ್ಮಾನ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ಗಮನಿಸಿತು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿ ಮತ್ತು ಕಾನೂನನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ನ್ಯಾಯಾಪೀಠ ಅಪೀಲನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೆಂದರೆ, ವಾದಿ ಧರ್ಮಪಾಲ್ ದಾವಾಸ್ತಿ ತನ್ನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬ ಒಂದೆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅದರ ಸ್ವಾಧೀನ ಕೇಳಿದ್ದರು. ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದು ಅವರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಲೀಕತ್ವದ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲ. ಅವರ ಹೆಸರಿಗೆ ಆಸ್ತಿ ಬಂದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಸಂಪಾದನೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ-ಆಸ್ತಿ ಅವರು ಖರೀದಿಸಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಆಸ್ತಿಯ ನಿಜವಾದ ಮಾಲೀಕ ಹಿಂದೂ ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬ. ಏಕೆಂದರೆ ಆಸ್ತಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಮತ್ತು ಖರೀದಿಯ ನಂತರ ಅಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಹಣ ತೊಡಗಿಸಿದ್ದು ಪಾರ್ಷ್ವದ ತಂದೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಲಾಲ್. ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಲಾಲ್ ಹೀಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬದ ಪರವಾಗಿ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಹಿಂದೂ ಅವಿಭಜಿತ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಬೇನಾಮಿ ನಿಷೇಧದ ಕಾನೂನು ಅನ್ವಯವಾಗದ್ದರಿಂದ ದಾಖಲೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಸರಿದ್ದು ಆಸ್ತಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾಲೀಕನಾಗದ ಧರ್ಮಪಾಲ್ ಧಲ್ ಅವರ ವಿರುದ್ಧದ ಅಪೀಲು ಪುರಸ್ಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ದಾವಾ ವಜಾ ಆಯಿತು.

ಪ್ರಕಾಶಕರು : ಲಹರಿ ವಕೀಲರ ವೇದಿಕೆ, ನಂ. ೮/೩೪೦, ಪ್ರಭಾತ್ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್, ಕೆ.ಜಿ.ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦ ೦೦೯

ಮುದ್ರಣ : ಎಂ ಕೆ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್ & ಪಬ್ಲಿಷರ್ಸ್, ನಂ. ೩೯೬, ಉಳಿಗಾ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್, ಸಂಪಿಗೆ ರಸ್ತೆ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦ ೦೦೩ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ : aravindneglur@gmail.com

KARBIL 01707/10/1/2009-TC

ಸಂಪಾದಕರು : ಅರವಿಂದ ಎಂ. ನೆಗಲೂರ

RNI No. KARBIL 2010/64911